



**Ο**  
**ΩΚΕΑΝΟΣ**  
**ΣΤΟ**  
**ΤΕΛΟΣ**  
**ΤΟΥ**  
**ΔΡΟΜΟΥ**



Ήταν απλώς μια λιμνούλα για τις πάπιες, στο πίσω μέρος του κτήματος. Δεν ήταν πολύ μεγάλη.

Η Λέτι Χέμποτοκ έλεγε πως στην πραγματικότητα ήταν ένας ωκεανός, αλλά εγώ ήξερα πως αυτά ήταν ανοησίες. Έλεγε πως είχαν έρθει εδώ απ' την παλιά πατρίδα διασχίζοντάς τον.

Η μητέρα της έλεγε ότι η Λέτι δεν θυμόταν καλά, πως είχε περάσει πολύς καιρός από τότε και πως, τέλος πάντων, η παλιά πατρίδα είχε βουλιάξει.

Η μεγάλη κυρία Χέμποτοκ, η γιαγιά της Λέτι, έλεγε πως και οι δύο έκαναν λάθος, και πως ο τόπος που είχε βουλιάξει δεν ήταν η πραγματικά παλιά πατρίδα. Έλεγε πως εκείνη θυμόταν την πραγματικά παλιά πατρίδα.

Πως η πραγματικά παλιά πατρίδα είχε τιναχτεί στον αέρα.





## Πρόλογος

**Φ**ορούσα μαύρο κοστούμι και λευκό πουκάμισο, μαύρη γραβάτα και μαύρα παπούτσια, όλα στην τρίχα: Υπό φυσιολογικές συνθήκες θα ένιωθα άβολα, σαν να φορούσα τα ρούχα κάποιου άλλου ή σαν να παρίστανα τον ενήλικα. Σήμερα, ωστόσο, ένιωθα σχετικά άνετα. Φορούσα τα κατάλληλα ρούχα για μια δύσκολη περίσταση.

Είχα κάνει το καθήκον μου το πρωί, είχα πει αυτά που έπρεπε να πω, και τα εννοούσα την ώρα που τα έλεγα, και μετά, όταν τελείωσε η τελετή, μπήκα στ' αμάξι μου και άρχισα να οδηγώ, στην τύχη, χωρίς προορισμό, για να περάσει η μία ώρα περίπου μέχρι τη στιγμή που θα συναντούσα κι άλλους ανθρώπους που είχα να δω χρόνια, και θα έκανα κι άλλες χειραψίες, και θα έπινα παραπάνω τσάι απ' όσο θα 'θελα, από εξαιρετικά πορσελάνινα σερβίτσια. Οδηγούσα στους φιδωτούς επαρχιακούς δρόμους του Σάσεξ, που δεν τους θυμόμουν και πολύ καλά, ώσπου ανακάλυψα πως κατευθυνόμουν προς το κέντρο της πόλης, οπότε έστριψα στην τύχη σ' έναν δρόμο, και μετά αριστερά, και μετά δεξιά. Μόνο τότε συνειδητοποίησα πού πήγαινα, προς τα πού κατευθυνόμουν εξαρχής, και γέλασα που ήμουν τόσο ανόητος.

Οδηγούσα προς ένα σπίτι που δεν υπήρχε εδώ και δεκαετίες.

Σκέφτηκα να γυρίσω πίσω τότε, ενώ ήμουν σ' έναν φαρδύ δρόμο που κάποτε δεν ήταν παρά ένα πέτρινο δρομάκι δίπλα

στα κριθαροχώραφα, να γυρίσω πίσω και ν' αφήσω το παρελθόν στην πouxία του. Αλλά ήμουν περίεργος.

Το παλιό σπίτι, όπου είχα ζήσει για επτά χρόνια, από τα πέντε μέχρι τα δώδεκα, είχε γκρεμιστεί και είχε χαθεί για πάντα. Το καινούργιο σπίτι, αυτό που είχαν χτίσει οι γονείς μου στην άκρη του κήπου, ανάμεσα στις αζαλέες και τον πράσινο κύκλο στο χορτάρι, που τον λέγαμε νεραϊδόκυκλο, είχε πουληθεί πριν από τριάντα χρόνια.

Πάτσα φρένο, μόλις είδα το καινούργιο σπίτι. Για μένα δεν θα έπαυε ποτέ να είναι το καινούργιο σπίτι. Μπήκα στο δρομάκι και παρατηρούσα πώς είχαν επεκταθεί οι νέοι ιδιοκτήτες πάνω στην αρχιτεκτονική των μέσων της δεκαετίας του εβδομήντα. Είχα ξεχάσει πως τα τούβλα του σπιτιού ήταν σοκολατί. Οι νέοι ιδιοκτήτες είχαν μετατρέψει το μικροσκοπικό μπαλκόνι της μητέρας μου σε διώροφο αίθριο. Κοιτούσα καλά καλά το σπίτι και συνειδητοποίησα πως θυμώμουν λιγότερα απ' όσα νόμιζα για τα εφηβικά μου χρόνια: Ούτε καλές ούτε κακές στιγμές. Απλώς είχα ζήσει εκεί για λίγο, ως έφηβος. Δεν έμοιαζε να είχε παίξει κάποιον ρόλο στο ποιος ήμουν σήμερα.

Βγήκα με την όπισθεν απ' το δρομάκι τους.

Το ήξερα πως ήταν ώρα να πάω στο σπίτι της αδελφής μου, που θα ήταν γεμάτο κόσμο και ζωή, συγυρισμένο και ευπρεπισμένο λόγω της ημέρας. Θα μιλούσα με ανθρώπους που τους είχα ξεχάσει εδώ και χρόνια, και θα με ρωτούσαν για τον γάμο μου (είχε αποτύχει πριν από μία δεκαετία, μια σχέση που ξέφτιζε σιγά σιγά, ώσπου στο τέλος, όπως μάλλον συμβαίνει πάντα, διαλύθηκε) και αν έβγαίνα με καμία (δεν έβγαίνα, δεν ήξερα καν αν μπορούσα, ήταν νωρίς) και τι κάνουν τα παιδιά μου (έχουν όλα μεγαλώσει, κάνουν τη ζωή τους, θα ήθελαν να είναι εδώ σήμερα), πώς πάει η δουλειά (για χαρά, ευχαριστώ, θα τους

έλεγα, ενώ ποτέ δεν ξέρω τι να πω γι' αυτό που κάνω. Αν μπορούσα να μιλήσω γι' αυτό, δεν θα είχα την ανάγκη να το κάνω. Είμαι καλλιτέχνης, και κάποιες φορές φτιάχνω πραγματικά έργα τέχνης, και κάποιες άλλες απλά γεμίζω τα κενά στη ζωή μου. Κάποια απ' αυτά. Όχι όλα). Θα μιλούσαμε για τον αποθανόντα. Θα θυμόμασταν τους νεκρούς.

Το επαρχιακό δρομάκι των παιδικών μου χρόνων ήταν πλέον ένας μαύρος ασφαλοστρωμένος δρόμος, που χώριζε δύο μεγάλα οικοδομικά τετράγωνα. Συνέχισα σ' αυτό τον δρόμο, μακριά απ' την πόλη, αντίθετα από κει που έπρεπε να πηγαίνω, και αυτό μου άρεσε.

Ο μαύρος, λείος δρόμος στένεψε, τον έπιασε ο αέρας, έγινε ο μονόδρομος που θυμόμουν απ' την παιδική μου ηλικία, έγινε κόμα και μυτερές, σαν κόκαλα, πέτρες.

Λίγο αργότερα, οδηγούσα αργά σ' ένα στενό, ανώμαλο δρομάκι, με βατομουριές και αγριοτριανταφυλλιές δεξιά κι αριστερά, όπου δεν είχε φουντουκιές και αγκαθωτούς θάμνους. Ήταν λες και είχα γυρίσει πίσω στον χρόνο. Αυτό το δρομάκι ήταν όπως το θυμόμουν, όταν δεν υπήρχε τίποτε άλλο.

Πέρασα το Κτήμα Κάραγουεϊ. Θυμήθηκα που ήμουν μόλις δεκάξι και είχα φιλήσει τη ροδομάγουλη, ξανθομαλλούσα Κάλι Άντερς, που έμενε εκεί, και που η οικογένειά της θα μετακόμιζε μετά από λίγο στα Σέτλαντς και δεν θα την ξαναφιλούσα ούτε θα την ξανάβλεπα ποτέ. Μετά, δεξιά κι αριστερά μόνο χωράφια, για περίπου ενάμισι χιλιόμετρο: Άγρια βοσκοτόπια. Σιγά σιγά, το δρομάκι έγινε απλό πέρασμα. Πλησίαζα στο τέλος του.

Την θυμήθηκα προτού στρίψω και την δω, με τα κόκκινα τούβλα της, ωραία μες στην παρακμή της, όπως και τότε: Την αγροικία των Χέμποκ.

Αιφνιδιάστηκα, παρόλο που εκεί τελείωνε πάντα ο δρόμος. Δεν θα μπορούσα έτσι κι αλλιώς να συνεχίσω. Άφησα το αυτοκίνητο δίπλα στο αγρόκτημα. Δεν είχα κάποιο σχέδιο. Αναρωτιόμουν αν, μετά από τόσα χρόνια, ζούσε ακόμα κάποιος εκεί ή, για την ακρίβεια, αν ζούσαν ακόμα εκεί οι Χέμπστοκ. Ήταν μάλλον απίθανο, αλλά απ' την άλλη, από τα λίγα που θυμόμουν, ήταν απίθανοι άνθρωποι.

Μόλις βγήκα απ' το αυτοκίνητο, με πήρε η μπόχα απ' την κοπριά των αγελάδων, και προχώρησα προσεκτικά στη μικρή αυλή ως την εξώπορτα. Έψαξα μάταια για το κουδούνι και μετά χτύπησα την πόρτα. Δεν ήταν καλά κλεισμένη και υποχώρησε απαλά στο ελαφρύ μου χτύπημα.

Πρέπει να είχα ξανάρθει εδώ, πριν από πολύ καιρό. Ήμουν βέβαιος. Οι παιδικές μνήμες κάποιες φορές ξεθωριάζουν και κρύβονται κάτω από τα πράγματα που τις διαδέχονται, σαν παιδικά παιχνίδια ξεχασμένα στον πάτο της γεμάτης ντουλάπας κάποιου μεγάλου, αλλά δεν χάνονται για πάντα. Στάθηκα στον διάδρομο και είπα: «Γεια σας! Είναι κανείς εδώ;»

Δεν άκουσα τίποτα. Μου μύριζε ψωμί που ψηνόταν, γυαλιστικό επίπλων και παλιό ξύλο. Τα μάτια μου άργησαν να προσαρμοστούν στο σκοτάδι: Έσμιξα τα φρύδια, για να δω καλύτερα, και ετοιμαζόμουν να γυρίσω απ' την άλλη και να φύγω, όταν μια ηλικιωμένη γυναίκα εμφανίστηκε στον σκοτεινό διάδρομο μ' ένα άσπρο ξεσκονιστήρι στο χέρι. Τα γκρίζα μαλλιά της ήταν μακριά.

Είπα: «Η κυρία Χέμπστοκ;»

Έγειρε το κεφάλι της, και με κοίταξε: «Ναι. Σε ξέρω, νεαρέ», είπε. Δεν είμαι νεαρός. Όχι πια. «Σε ξέρω, αλλά σ' αυτή την ηλικία πια έχω μυαλό κουβάρι. Ποιος είπαμε ότι είσαι;»

«Πρέπει να ήμουν περίπου επτά ή οκτώ την τελευταία φορά που ήρθα εδώ».



Τότε, χαμογέλασε. «Είσαι ο φίλος της Λέτι; Που έμενε στην αρχή του δρόμου;»

«Μου είχατε δώσει γάλα. Ζεστό, απ' τις αγελάδες». Και μετά συνειδητοποίησα πόσα χρόνια είχαν περάσει, και είπα: «Όχι, δεν ήσασταν εσείς, μάλλον η μητέρα σας μου είχε δώσει το γάλα. Με συγχωρείτε». Καθώς μεγαλώνουμε, γινόμαστε οι γονείς μας. Αν ζήσουμε αρκετά, βλέπουμε τα πρόσωπα να επαναλαμβάνονται στο πέρασμα του χρόνου. Θυμόμουν πως η κυρία Χέμπστοκ, η μητέρα της Λέτι, ήταν μια παχουλή γυναίκα. Ειούτη εδώ ήταν αδύνατη σαν βέργα και φαινόταν ασθενική. Θύμιζε τη μητέρα της, τη γυναίκα που ήξερα ως τη μεγάλη κυρία Χέμπστοκ.

Ορισμένες φορές, όταν κοιτάζομαι στον καθρέφτη, βλέπω τον πατέρα μου, όχι τον εαυτό μου, και θυμάμαι πώς χαμογελούσε μόνος τους στην αντανάκλασή του, προτού βγει. «Είσαι ωραίος», έλεγε επιδοκιμαστικά στον καθρέφτη. «Είσαι ωραίος».

«Ήρθες να δεις τη Λέτι;» Ρώτησε η κυρία Χέμπστοκ.

«Είναι εδώ;» Ξαφνιάστηκα στην ιδέα. Κάπου είχε πάει, καλά δεν θυμόμουν; Στην Αμερική;

Η γριά κούνησε το κεφάλι της. «Τώρα θα έβαζα νερό. Θεε λίγο τσαγάκι;»

Δίστασα. Μετά είπα πως, αν δεν είχε αντίρρηση, θα ήθελα πρώτα να μου πει πώς να πάω στη λιμνούλα για τις πάπιες.

«Τη λιμνούλα για τις πάπιες;»

Ήξερα πως η Λέτι της είχε δώσει ένα περίεργο όνομα. Το θυμόμουν αυτό. «Την έλεγε θάλασσα. Ή κάτι τέτοιο».

Η γριά ακούμπησε το ξεσκονόπανο στον μπουφέ. «Το νερό της θάλασσας δεν πίνεται, έτσι δεν είναι; Παραείναι αλμυρό. Σαν να πίνεις το αίμα της ζωής. Θυμάσαι πώς να πας; Απ' το πλάι. Απλώς ακολούθησε το μονοπάτι».

Αν με ρωτούσε κανείς μία ώρα νωρίτερα, θα είχα πει πως

όχι, δεν ήξερα πώς να πάω στη λιμνούλα. Μάλλον δεν θα θυμόμουν καν το όνομα της Λέτι Χέμποτοκ. Αλλά, όπως στεκόμουν σ' εκείνο τον διάδρομο, όλα μου ξανάρχονταν. Οι αναμνήσεις με περίμεναν σε κάθε γωνιά, και με καλούσαν. Αν μου έλεγε κανείς πως είχα γίνει και πάλι επτά χρονών, μπορεί και να τον πίστευα, για μια στιγμή.

«Ευχαριστώ».

Μπήκα στο αγρόκτημα. Πέρασα το κοτέτσι, τον παλιό αχυρώνα, προχώρησα άκρη άκρη στο χωράφι. Θυμόμουν πού βρισκόμουν και τι ακολουθούσε, και αυτό έκανε την καρδιά μου να καλπάζει από χαρά. Στα πλάγια του λιβαδιού στοιχίζονταν οι φουντουκιές. Έκοψα μια χούφτα πράσινα φουντούκια και τα έβαλα στην τσέπη μου.

Μετά είναι η λιμνούλα, σκέφτηκα. Θα την δω, μόλις περάσω αυτή την αποθήκη.

Την είδα, και ένιωσα παράδοξα περήφανος, λες και αυτή η επιτυχία της μνήμης και μόνο είχε ξεθολώσει κάπως το μπερδεμένο μου μυαλό.

Η λίμνη ήταν μικρότερη απ' όσο τη θυμόμουν. Στην άλλη άκρη υπήρχε μια ξύλινη αποθηκούλα και, δίπλα στο μονοπάτι, ένα παμπάλαιο, βαρύ παγκάκι από ξύλο και μέταλλο. Τα ξεφλουδισμένα ξύλα τα είχαν βάψει πράσινα πριν από κάμποσα χρόνια. Κάθισα στο παγκάκι και κοιτούσα την αντανάκλαση του ουρανού στο νερό, τη φακή του νερού που μαζευόταν στο χείλος της λιμνούλας και τα πεντέξι νούφαρα. Κατά διαστήματα, έριχνα και από ένα φουντούκι στο κέντρο της λίμνης, της λίμνης που η Λέτι Χέμποτοκ έλεγε...

Δεν την έλεγε θάλασσα, έτσι δεν είναι;

Η Λέτι Χέμποτοκ πρέπει να είναι μεγαλύτερη από εμένα. Τότε μου έριχνε μόλις μερικά χρόνια, κι ας μιλούσε σαν παιδάκι.

Ήταν έντεκα. Εγώ ήμουν... Πόσο ήμουν; Ήταν μετά από εκείνο το κακό πάρτι γενεθλίων. Γι' αυτό ήμουν σίγουρος. Άρα, πρέπει να ήμουν επτά.

Αναρωτιόμουν αν είχαμε πέσει ποτέ στο νερό. Το είχα ρίξει, άραγε, στη λιμνούλα για τις πάπιες, αυτό το παράξενο κορίτσι που ζούσε στο κτήμα στο τέλος του δρόμου; Τη θυμόμουν στο νερό. Ίσως να με είχε ρίξει κι εκείνη μέσα.

Πού είχε πάει; Στην Αμερική; Όχι, στην Αυστραλία. Εκεί είχε πάει. Κάπου πολύ μακριά.

Και δεν ήταν θάλασσα. Ήταν ωκεανός.

Ο ωκεανός της Λέτι Χέμποτοκ.

Μόλις το θυμήθηκα αυτό, τα θυμήθηκα όλα.



A'

**Κ**ανείς δεν ήρθε στο πάρτι που έκανα για τα έβδομα γενέθλιά μου.

Στο τραπέζι είχε ζελεδάκια και ταρτάκια, ένα χάρτινο καπέλο σε κάθε θέση και μια τούρτα με επτά κεριά στο κέντρο του τραπεζιού. Στην τούρτα ήταν ζωγραφισμένο με γλάσο ένα βιβλίο. Η μητέρα μου, που είχε οργανώσει το πάρτι, μου είχε πει πως η κυρία στο ζαχαροπλαστείο είπε πως δεν είχαν ξαναφτιάξει βιβλίο πάνω σε τούρτα και πως τα αγόρια ζητούσαν συνήθως μπάλες ποδοσφαίρου ή διαστημόπλοια. Ήμουν το πρώτο τους βιβλίο.

Όταν ήταν πλέον ξεκάθαρο πως κανείς δεν θα ερχόταν, η μητέρα μου άναψε τα επτά κεριά στην τούρτα κι εγώ τα έσβησα. Έφαγα ένα κομμάτι, όπως έκανε και η μικρή μου αδελφή και μια φίλη της (που και οι δυο είχαν έρθει στο πάρτι ως παρατηρητές, όχι ως συμμετέχοντες), προτού φύγουν, τρέχοντας και χαχανίζοντας, για τον κήπο.

Η μητέρα μου είχε ετοιμάσει διάφορες δραστηριότητες για το πάρτι, αλλά, επειδή κανείς δεν ήταν εκεί, ούτε καν η αδελφή μου, δεν παίξαμε τίποτα, κι εγώ ξετύλιξα μόνος μου την εφημερίδα με το δώρο για το παιχνίδι «δώσε το πακέτο», και βρήκα μια μπλε πλαστική φιγούρα του Μπάτμαν. Ήμουν στεναχωρημένος που δεν είχε έρθει κανείς στο πάρτι μου, αλλά χαρούμενος που είχα τη φιγούρα του Μπάτμαν, και με περίμενε κι ένα δώρο γε-

νεθλίων να το διαβάσω, ολόκληρο το Χρονικό της Νάρνια σε συλλεκτικό κουτί, και το πήρα πάνω. Ξάπλωσα στο κρεβάτι και παραδόθηκα στις ιστορίες.

Μου άρεσε αυτό. Έτσι κι αλλιώς, προτιμούσα τα βιβλία απ' τους ανθρώπους.

Οι γονείς μου μου έδωσαν επίσης έναν δίσκο με τα Καλύτερα των Γκίλμπερτ και Σάλιβαν, που προστέθηκε στους άλλους δύο που είχα. Λάτρευα τους Γκίλμπερτ και Σάλιβαν από τα τρία μου, όταν η μικρή αδελφή του πατέρα μου, η θεία μου, με πήγε να δω την Ιολάνθη, ένα έργο γεμάτο άρχοντες και νεράιδες. Μου ήταν πιο εύκολο να κατανοήσω την ύπαρξη και τη φύση των νεράιδων παρά των αρχόντων. Η θεία μου πέθανε λίγο καιρό αργότερα, από πνευμονία, στο νοσοκομείο.

Εκείνο το απόγευμα, ο πατέρας μου επέστρεψε από τη δουλειά και είχε μαζί του μια κούτα. Στην κούτα υπήρχε ένα μαύρο γατάκι αμφιβόλου γένους, με απαλή γούνα, που αμέσως το ονόμασα Φλάφι και το αγάπησα απόλυτα και με όλη μου την καρδιά.

Ο Φλάφι κοιμόταν στο κρεβάτι μου τα βράδια. Του μιλούσα κάποιες φορές, όταν δεν ήταν μπροστά η αδελφή μου, και σχεδόν περίμενα να μου απαντήσει σαν άνθρωπος. Ποτέ δεν το έκανε. Δεν με πείραζε. Το γατάκι αυτό ήταν τρυφερό, μου έδειχνε ενδιαφέρον και ήταν καλή παρέα για κάποιον που το έβδομο πάρτι γενεθλίων του είχε γλασαρισμένα μπισκότα, μια μπλανμανζέ, μια τούρτα και δεκαπέντε άδειες σπαστές καρέκλες.

Δεν θυμάμαι να ρώτησα ποτέ τα παιδιά στην τάξη μου γιατί δεν είχαν έρθει στο πάρτι. Δεν υπήρχε λόγος να τα ρωτήσω. Έτσι κι αλλιώς, δεν ήταν φίλοι μου. Ήταν απλώς αυτοί με τους οποίους πήγαινα σχολείο.

Δύσκολα έκανα φίλους, ή και καθόλου.

Είχα τα βιβλία, και τώρα είχα και το γατάκι μου. Θα ήμασταν σαν τον Ντικ Ουίτιγκτον και τη γάτα του, χωρίς αμφιβολία, ή, αν ο Φλάφι μού προέκυπε τελικά ιδιαίτερα έξυπνος, θα ήμασταν ο γιος του μυλωνά και ο Παπουτσωμένος Γάτος. Το γατάκι κοιμόταν στο μαξιλάρι μου, και με περίμενε κιόλας να επιστρέψω απ' το σχολείο, στο δρομάκι μπροστά απ' το σπίτι, δίπλα στον φράκκη, ώσπου, έναν μήνα αργότερα, το πάτησε το ταξί που έφερε τον οπαλιοθήρα που θα έμενε στο σπίτι μου.

Δεν ήμουν εκεί όταν έγινε.

Επέστρεψα απ' το σχολείο εκείνη την ημέρα, και το γατάκι μου δεν με περίμενε. Στην κουζίνα ήταν ένας ψηλός, ξερακιανός άντρας με μαυρισμένο δέρμα και καρό πουκάμισο. Έπινε καφέ στο τραπέζι της κουζίνας. Τον μύριζα. Εκείνα τα χρόνια, ο μόνος καφές ήταν ο στιγμιαίος, μια σκούρα καφέ σκόνη σε βαζάκι.

«Πολύ φοβάμαι πως είχα ένα ατυχημάκι, καθώς ερχόμουν», μου είπε κεφάτα. «Αλλά μην ανησυχείς». Η προφορά του ήταν ασυνήθιστη, οι λέξεις κουτσουρεμένες: Ήταν η πρώτη νοτιοαφρικανική προφορά που άκουσα.

Κι εκείνος είχε μια κούτα μπροστά του στο τραπέζι.

«Ήταν δικό σου, το μαύρο γατάκι;» Ρώτησε.

«Τον λένε Φλάφι», είπα.

«Ναι. Όπως είπα και πριν. Είχα ένα ατύχημα στον δρόμο. Μην ανησυχείς. Ξεφορτώθηκα το πώμα. Δεν χρειάζεται ν' ασχοληθείς καθόλου. Το τακτοποίησα. Άνοιξε την κούτα».

«Ορίστε;»

Έδειξε το κουτί. «Άνοιξέ το», είπε.

Ο οπαλιοθήρας ήταν ψηλός. Φορούσε τζιν και καρό πουκάμισο όλες τις φορές που τον είδα, εκτός απ' την τελευταία. Στον λαιμό είχε περασμένη μια αλυσίδα από ανοιχτόχρωμο χρυσό. Ούτε αυτή τη φορούσε την τελευταία φορά που τον είδα.

Δεν ήθελα ν' ανοίξω την κούτα του. Ήθελα να φύγω και να μείνω μόνος μου. Ήθελα να κλάψω για το γατάκι μου, αλλά δεν μπορούσα, με κάποιον άλλο μπροστά να με βλέπει. Ήθελα να θρηνήσω. Να θάψω τον φίλο μου στην άκρη του κήπου, μετά τον πράσινο νεραϊδόκυκλο, πέρα απ' τη σπηλιά που σχηματίζουν τα ροδόδεντρα, πίσω απ' τον σωρό με το κομμένο γρασίδι, εκεί που κανείς ποτέ δεν πήγαινε, εκτός από μένα.

Το κουτί κουνήθηκε.

«Το αγόρασα για σένα», είπε ο άντρας. «Πάντα ξεπληρώνω τα χρέη μου».

Άπλωσα το χέρι μου και άνοιξα την κούτα, ενώ αναρωτιόμουν αν μου έκανε πλάκα, αν θα έβρισκα εκεί το γατάκι μου. Όμως, τελικά με αγριοκοίταζε ένα πυρόξανθο πρόσωπο.

Ο οπαλιοθήρας έβγαλε τη γάτα απ' την κούτα.

Ήταν ένας τεράστιος γάτος, κόκκινος και ριγωτός, και του έλειπε μισό αυτί. Το βλέμμα του ήταν επιθετικό. Σ' αυτό το γατί δεν άρεσε καθόλου να το βάζουν σε κούτες. Δεν είχε συνηθίσει τις κούτες. Άπλωσα το χέρι μου να του χαϊδέψω το κεφάλι, και εκείνη τη στιγμή ένιωθα άπιστος απέναντι στη μνήμη του γατιού μου, αλλά εκείνος τραβήχτηκε για να μην τον αγγίξω, έβγαλε έναν απειλητικό ήχο και μετά πήγε επιφυλακτικά στην άλλη άκρη του δωματίου, όπου κάθισε και κοιτούσε με μίσος.

«Ορίστε. Μια καινούργια γάτα», είπε ο οπαλιοθήρας, και ανακάτεψε τα μαλλιά μου με το τραχύ του χέρι. Μετά, βγήκε στον διάδρομο και με άφησε στην κουζίνα με μια γάτα που δεν ήταν το γατάκι μου.

Το κεφάλι του άντρα πρόβαλε και πάλι στην πόρτα. «Τον λένε Τέρας», είπε.

Έμοιαζε με κακό αστείο.

Στερέωσα την πόρτα της κουζίνας, ώστε η γάτα να μπορεί

να φύγει. Μετά, ανέβηκα στο υπνοδωμάτιό μου, ξάπλωσα στο κρεβάτι μου και έκλαψα για τον νεκρό Φλάφι. Όταν επέστρεψαν οι γονείς μου εκείνο το απόγευμα, δεν νομίζω πως αναφέρθηκε καν το γατάκι μου.

Το Τέρας έμεινε μαζί μας για μια βδομάδα, μπορεί και παραπάνω. Του έβαζα γατοτροφή στο μπολάκι του το πρωί και πάλι το βράδυ, όπως έκανα για το γατάκι μου. Περίμενε στην πίσω πόρτα να του ανοίξω εγώ ή κάποιος άλλος, για να βγει. Τον βλέπαμε καμιά φορά στον κήπο, να κινείται αθόρυβα από θάμνο σε θάμνο, στα δέντρα, στα χορτάρια. Βρίσκαμε νεκρές τσίχλες και γαλαζοπαπαδίτσες, κι έτσι ξέραμε από πού είχε περάσει, αλλά τον βλέπαμε σπάνια.

Μου έλειπε ο Φλάφι. Ήξερα πως δεν μπορείς απλώς ν' αντικαταστήσεις κάτι ζωντανό, αλλά δεν τολμούσα να παραπονεθώ στους γονείς μου. Δεν θα καταλάβαιναν την αναστάτωσή μου: Εξάλλου, τι κι αν το γατάκι μου είχε σκοτωθεί; Ο οπαλιοθήρας μού είχε πάρει άλλο. Ούτε γάτα ούτε ζημιά.

Τα θυμήθηκα όλα και, ταυτόχρονα, ήξερα πως δεν θα μου έμεναν για πολύ, όλα αυτά τα πράγματα που μου ήρθαν στο μυαλό, ενώ καθόμουν στο πράσινο παγκάκι δίπλα στη λιμνούλα που η Λέτι Χέμποστοκ με είχε πείσει κάποτε πως ήταν ωκεανός.